

Foss: Jeg kan ligesom det ærede Medlem, der nu havde Ordet, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. I og for sig kræver Lovforslag som det nu foreliggende i Virkeligheden ingen Omtale. Det er en saa selvfølgelig Ting, at et saadant Lovforslag jo for saa vidt kunde passere uden nærmere Drøftelse; men der er det ejendommelige ved Sagen, som den nu foreligger, at Folketingets Flertal har forkastet det af Ministeren stillede Forslag, et Forslag, som ogsaa det ærede 12te Medlem for 1ste Kreds (Nørsgaard) kunde slutte sig til. Ministeren sagde, at Folketingets Flertal havde forkastet Forslaget af principielle Grunde. Det er jo ikke vor Sag at kritisere Beslutninger af det andet høje Ting, men det maa dog være berettiget at udtale nogen Forundring over, hvad det egentlig er for Principper, det i saa Henseende gælder om at hævde; thi den Lovgivningsakt, der her foreligger, er i Virkeligheden som Lovgivningsakt ganske unaturlig. Det er ganske urimeligt, at Lovgivningsmagten skal sidde og vedtage Havnetakster for en enkelt Havn i Landet, noget, den jo ikke gør for nogen andens Vedkommende. Det er en fuldkommen administrativ Foranstaltning, som Københavns Havn her vil foretage. Den skal skaffe Dækning for sine Udgifter, den skal præstere sine Betalinger, og den har ikke andre Veje at gaa end at opkræve Pengene dertil hos sine Kunder, hos Skibene, i Form af Bolværks- og Vareafgifter. Saaledes som Forholdet var tidligere, da Københavns Havn stod direkte under Statens Overledning, var en Slags statsstyret Havn, kunde det maaske findes naturligt, at i sidste Instans alle eller en Række Afgørelser foretoges ikke alene af Ministeren, men ogsaa af Rigsdagen. Men efter at man har givet Københavns Havn den Stilling, som den nu har, som en selvstyret Havn, der i Virkeligheden kun deri adskiller sig fra en kommunal Havn, at den ikke økonomisk og administrativt er sammensluttet med Københavns Kommune, men paa Grund af den historiske Udvikling har bevaret sin selvstændige Stilling, saa er dette Forhold, at der skal lovgives om Forhøjelse af Varetakster, i Virkeligheden fuldkommen urimeligt. Den Omstændighed, at Københavns Havn er selvstyret, bevirker jo netop, at Spørgsmaalet altid kommer til at foreligge i sin Renhed. Det er givet, at Havnen ikke ønsker at gøre det vanskeligere for sine Kunder end højst nødvendigt, men det er omvendt givet, at naar Havnebestyrelsen tager det pinlige Skridt at forhøje Afgifterne, er det, fordi Nødvendigheden

byder det, fordi det i Virkeligheden ikke kan være anderledes. Hvis Københavns Havn ikke kan dække sine Udgifter, kan den hverken trække paa Statskassen, Københavns Kommunes Kasse eller nogen som helst anden Kasse, den maa af sine egne Indtægter udrede sine Udgifter. Dertil kommer yderligere, at de, der skal betale Afgifterne, altsaa Handel, Skibsfart og Industri, selv er repræsenterede gennem de af deres Organisationer valgte Medlemmer af selve Havnebestyrelsen. Der er altsaa ikke fjerneste Grund til at tro, at man der skulde gaa med til urimelige Forhøjelser. Endelig er Rigsdagen selv repræsenteret gennem de af den valgte Medlemmer af Havnebestyrelsen. Alt dette fører til, at det maa erkendes at være fuldkommen naturligt, naar Ministeren mente, at det ved denne i og for sig ikke særlig interessante Akt, at nogle Vareafgifter i Københavns Havn skal forhøjes, maatte være tilstrækkelig Kontrol, at Ministeren som saadan skulde godkende Forhøjelsen. At der af den Grund skal foregaa en særlig Lovgivningsakt, og at Rigsdagen klamrer sig til denne Lovgivningsmyndighed, forekommer mig fuldkommen urimeligt.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag i Haab om, at man, næste Gang et lignende Spørgsmaal foreligger, da vil være kommet til Besindelse i det andet høje Ting og forstaa, at man har bedre Ting at gøre i Lovgivningsmagten end at lovgive om den Slags Bagateller.

C. F. Sørensen: I sin Ordlyd er det jo ikke noget meget omfattende Lovforslag, der her foreligger for det høje Ting, men i sin Rækkevidde og Vigtighed for vort Lands Hovedstad har det meget stor Betydning. Havnevæsenets Udgifter er som alt andet steget meget betydeligt i de senere Aar, steget langt mere, end Indtægterne har kunnet holde Trit med. Ser man paa det Budget, der er forelagt for 1917—18, vil man finde, at Overskuddet er sat til 109 000 Kr., men det rette Regnskab mener man vil se ganske anderledes ud, idet det vil forme sig som et Underskud paa ca. 204 900 Kr. uden Afskrivninger; kommer Afskrivningerne til, vil Underskuddet nærme sig 1/2 Million. Naar man kender noget til Havneforhold dels ude i Landet og dels ude i den store Verden, er man vidende om, at særlig de store Trafikhavne heldigvis meget ofte er en stor Indtægtskilde for deres Kommune og derigennem for hele Landet og dets Befolkning. Det er derfor saare trist, at Forholdene for en